

Sygn. akt: III U 18/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2015r. w O.

sprawy z odwołania K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 28.11.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

Sygn. akt III U 18/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28.11.2014r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił K. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

K. K. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że odwołujący nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. w okresie od 04.10.2013r. do 31.10.2014r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W związku z upływem okresu, na który świadczenie przyznano ubezpieczony zwrócił się z wnioskiem o ustalenie jego uprawnień do renty na dalszy okres. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 23.10.2014r. ustalił, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Wobec złożenia przez ubezpieczonego sprzeciwu, sprawa została skierowana do rozpoznania przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 20.11.2014r. ustaliła, że K. K. nie jest niezdolny do pracy. Wobec powyższego decyzją z dnia 28.11.2014r. organ rentowy odmówił K. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje, według art. 59 ust. 1 powołanej ustawy, renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała (pkt 1), lub renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (pkt 2).

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu osiemnastu miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano.

W świetle powyższych przepisów, skuteczność odwołania K. K. zależna była od wykazania, że jest on w dalszym ciągu niezdolny do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza z zakresu ortopedii i rehabilitacji, jako właściwego ze względu na schorzenia odwołującego. Po przeprowadzeniu wywiadu z odwołującym, jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegły rozpoznał u odwołującego wygojone wadliwie złamanie kostki bocznej lewej z miernego stopnia upośledzeniem funkcji stawu skokowo – goleniowego z początkowymi zmianami zwyrodnieniowymi, nadciśnienie tętnicze zredukowane, cukrzycę typu 2 leczoną lekami doustnymi oraz stan po ubytku małżowiny usznej lewej po oparzeniu łukiem elektrycznym w 1982r. Wskazując na powyższe biegły podał, że aktualny stopień zaawansowania schorzeń i obecny stan zdrowia nie dają podstaw do uznania odwołującego za niezdolnego do pracy.

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniósł odwołujący podnosząc, że jest zmuszony oszczędzać lewą nogę, gdyż dłuższe chodzenie kończy się silnym bólem i opuchlizną nogi. Dodał, że biegły badał nogę, którą on dłuższy czas oszczędzał.

Biorąc pod uwagę powyższe zastrzeżenia Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego z zakresu ortopedii, który w wydanej opinii rozpoznał u odwołującego wygojone złamanie kostki bocznej lewej i pourazowe zmiany zwyrodnieniowe stawu skokowego oraz zmiany zwyrodnieniowe prawego stawu biodrowego. Wskazując na powyższe biegły stwierdził, że aktualny stan zdrowia nie czyni badanego niezdolnym do wykonywania pracy zarobkowej. W uzasadnieniu opinii biegły podniósł, że odwołujący w 2012r. doznał złamania kostki bocznej lewej w wyniku upadku z wysokości, był leczony bezoperacyjnie. Złamanie zostało wygojone z pozostawieniem pourazowych zmian

zwyrodnieniowych w obrębie stawu skokowego i upośledzeniem wydolności statyczno – dynamicznej kończyny dolnej lewej w stopniu umiarkowanym. Biegły wskazał, że dość dobry stan czynnościowy narządu ruchu nie daje podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy z powodów ortopedycznych. Wskazał, że wnioskodawca okresowo może wymagać leczenia rehabilitacyjnego a nawet farmakoterapii, ale pracę zarobkową może wykonywać.

Do powyższej opinii żadna ze stron nie zgłosiła na piśmie żadnych zastrzeżeń. Odwołujący jednak na rozprawie w dniu 06.08.2015r. utrzymywał, że nie zgadza się z opiniami biegłych, gdyż w jego ocenie jest w dalszym ciągu niezdolny do pracy. Dodał, że ma problemy z chodzeniem i ma skierowanie na operację. Wskazując na powyższe zawniósł o powołanie kolejnego biegłego z zakresu ortopedii.

Sąd powyższy wniosek w oparciu o treść art. 217 § 3 k.p.c. oddalił uznając, że sporne okoliczności zostały już wyjaśnione. Argumenty podnoszone przez odwołującego nie uzasadniały zdaniem Sądu stanowiska, że istniała obiektywnie potrzeba skorzystania z opinii kolejnego, trzeciego już biegłego z zakresu ortopedii. Podkreślić należy, że odmienna ocena stanu zdrowia odwołującego w kontekście jego zdolności do pracy dokonana przez niego, a nie zawierająca konkretnych i przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowych opinii lub co najmniej miarodajność tę poddających w wątpliwość, nie może zdaniem Sądu decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego, trzeciego już biegłego z zakresu ortopedii. Wskazać też należy, że zarówno doktryna jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, potrzeby powołania kolejnego biegłego nie widział. Sąd podzielił wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych powołanych do wydania opinii w przedmiotowej sprawie. Podkreślić należy, że wydane one zostały przez biegłych lekarzy o specjalności odpowiedniej do ujawnionych wcześniej u odwołującego jednostek chorobowych, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań odwołującego. Wnioski, jakie znajdują się w obu opiniach są przekonujące, spójne i logiczne. Biegli, występujący w sprawie, wydali poparte logiczną argumentacją opinie, z których wynika, że aktualny stan zdrowia odwołującego nie czyni go niezdolnym do pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że K. K. nie jest aktualnie niezdolny do pracy, przez co nie przysługuje mu prawo do renty. W związku z tym, działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 28.11.2014r., gdyż jest ona słuszna i odpowiada prawu.